

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 40.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940181584/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

svarede jeg lidt ubestemt. – »Seer De,« udbød hun: »Feil have vi Alle, og den største Feil er, naar En i Hovmod troer sig hævet over Andre. Jo flere Evner man har, i jo større Gjæld staaer man til Forsynet, og Gjæld kan man dog ikke være stolt af.« – Nei, svarede jeg, men disse almindelige Mennesker ere ogsaa hovmodige, og tale om deres egne smaa Interesser, som det var det vigtigste i Verden. Hvad der gaar over deres Horizont kalde de Affectation og Forrykthed. – »Folk forstaae ikke Deres Interesser, fordi De ikke kan, eller ikke vil gjøre Dem forstaaelig, og De, Frøken Raphael, forstaaer ligesaa lidt, hvad De kalder det Almindelige; i den Henseende have De intet at lade hinanden bære.« – De har Ret, jeg forstaaer det ikke! Men skal jeg da fængsle min Aand til Jorden, naar al dens Hu staaer til at hæve sig til Himlen? – »Stræb ikke altfor høit! Husk paa hvorledes det gik Ikaros!« – Han fløi med en Andens Vinger, men den menneskelige Aand er født med Vinger, som ikke saa let gaar af. – »Nu, hæv Dem da i Guds Navn saa høit De kan, men see blot ikke med Foragt ned paa os, som gaar paa Jorden. See Træer og Planter rundt omkring; de udfolde sig vel ved Solens Skin og den forfriskende Regn, som kommer ovenfra, men de suge ogsaa Liv og Næring af Jorden, hvori de have fæstet Rod. Saaledes gaar det ogsaa os. Oplysningens og Geniets Sol udfolder vor Sjæls Kræfter, men der er ogsaa en jordisk Kraft, som virker forborgent, men mægtigt for vor Udvikling. Det menneskelige Samfund, Familielivet, er den Jordbund hvori vi have fæstet Rod. Kjærligheden er den skjulte Kraft, som forener os med hinanden indbyrdes, og med Gud. Hvormange Offere bringes ikke i Stilhed, som De paa Deres høie Flugt ikke drømmer om, netop af disse Hverdagsmennesker? Taalmodighed, Stræbsomhed, Hjertensgodhed og Ydmyghed – regner De disse Dyder for Intet?

Ved Baldur sammenholdes ene Valhals Krands;
Han er den stille, fromme Varme, hvorudi
De stolte Blomster trives.« –

Jeg var lidt ilde tilmode. Hvad hun sagde, fandt jeg meget smukt, men jeg syntes dog der maatte være noget at indvende imod, skjøndt jeg ikke vidste hvad. Theen kom ret beleiligt til at give

Samtalen en anden Vending. – Da jeg red hjem, vaagnede mit glade Mod igjen. Hendes Skildring af Familielivet var idealiseret; saaledes skulde det være. Saameget mere maa man kjæmpe imod de Fordomme, som have rodfæstet sig deri. Jeg elsker jo ogsaa alle Mennesker! Ellers vilde deres Feil ikke saaledes nedtrykke mig. Jeg er ogsaa overbeviist om at jeg kan virke for Andre, uden at jeg behøver i Fandens Mundering at indsniige mig i deres Fortrolighed. Nei, Bedrag bliver dog altid Bedrag, om det end udøves i en god Hensigt. Kan man kjæmpe for den gode Sag med slette Vaaben, maa man dog ogsaa kunne kjæmpe for den med gode.

Besvar nu snart mit lange Brev, da min korte Taalmodighed ikke slaaer til, hvis jeg skal vente.

Din
Clara Raphael